

РЕШЕНИЕ

№ 14153

гр. София, 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1048** по описа за **2026** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. А. А. чрез процесуалния му представител адв. К. Ч. - САК, срещу решение № 4134 от 17.11.2025 г. постановено по НАХД № 13887/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 14 състав. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-021340/25.08.2025 г. на началник група при отдел Пътна полиция - СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 179, ал. 2, пр. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено наказание „Глоба“ в размер на 200 (двеста) лева за административно нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП именно „Глоба“ в размер от 2 000 (две хиляди) лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за 24 месеца за административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на атакуваното решение като неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. В жалбата се съдържат твърдения за нарушение на реда за изследване за употреба на наркотични вещества, както и че не става ясно за какво е санкционирано лицето-за отказ да бъде тествано чрез техническо средство или чрез медицинско изследване. Оспорва се и вмененото нарушение по чл.23 ЗДвП като се твърди, че в случая е приложима разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, което прави и изводите на съда досежно нарушението по чл.23, ал.1 от ЗДвП неправилни. По същество от съда се иска да отмени

обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебното заседание касаторът, редовно призван, не се явява, и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител – адв. Ч., която заявява, че не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие. По същество на спора поддържа подадената жалба и моли за присъждане на разноски.

Ответникът – Началник ГРУПА към СДВР, отдел „Пътна Полиция“, редовно призван, не се явява и не се представлява. По делото е постъпила писмена защита от упълномощен процесуален представител, с която зсе заявява, че не възразяват делото да бъде разгледано в тяхно отсъствие. По същество на спора моли съда да потвърди обжалваното решение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., счита жалбата за основателна.

Административен съд София - град, XXV касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 24.07.2025 г. около 13:55 часа в [населено място] на бул. Т. А. жалбоподателят Д. А. е управлявал лек автомобил, марка Волво с рег. номер С., негова собственост с посока на движение от бул. К. В. към бул. В. и на кръстовището с ул. К. поради движение на недостатъчно разстояние, за да може да избегне удар в превозното средство пред автомобила, когато то намали скоростта си на движение или спре, е реализирал ПТП с намиращи се пред него лек автомобил Пежо с рег. [рег.номер на МПС] . На мястото на ПТП бил изпратен патрул на ОПП-СДВР в състав свидетеля младши автоконтрольор Р. С. и неговия колега В. М., свидетел при съставянето на АУАН. Свидетелят С. снел обяснения от двамата водачи, поискал да направи проверка за употреба на алкохол на Д. А., който отказал, и изготвил скица, протокол за ПТП и талон за медицинско изследване, както и две заповеди за ПАМ, които жалбоподателят е разписал.

В тази връзка на 24.07.2025 г. бил съставен АУАН от страна на младши автоконтрольор С., с който срещу Д. А. било повдигнато административнонаказателно обвинение за нарушение по чл. 23, ал. 1 ЗДвП и чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

На база така съставения АУАН било издадено процесното НП № 254332-021340 от 25.08.2025 година, с което Началник група към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР е наложил на Д. А. наказание глоба в размер на 200 /двеста/ лева на основание извършване на нарушение по чл. 23, ал. 1 ЗДвП и наказание глоба в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца за нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, въззивният съд е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и материалния закон. При така извършената проверка е счел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, обуславящи отмяна на НП, като АУАН и НП изхождат от компетентни длъжностни лица.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Видно от представените по делото АУАН и НП в оригинал административно наказателната

отговорност на касатора е ангажирана за това, че същият е отказал проверка за с техническо средство за употреба на алкохол и не е изпълнил предписание за изследване и установяване на алкохол в кръвта му. В тази връзка въобще няма да бъдат обсъждани възраженията за допуснати нарушения за изследване на водач за употреба на наркотични вещества доколкото такова нарушение въобще не е вменено на касатора и не е предмет на разглеждане по делото.

Несъстоятелни се явяват възраженията за липса на яснота по така вмененото му административно обвинение, респективно наложена санкция. Принципно вярно е твърдението, че за съставомерността на деянието на чл.174, ал.3 от ЗДвП /в действащата към момента на извършване на деянието редакция/ не е достатъчно да не бъде изпълнен, който и да е от посочените възможни способи за изследване.

Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на алкохол у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал.3 от същата Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на техническо средство с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата). Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с техническо средство, като в този случай е разписано как следва да бъде сторено това. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за медицинско изследване.

В делото безспорно е установено, че след изричен отказ да бъде тестван с техническо средство за употреба на алкохол на касатора А. е съставен талон за медицинско изследване, на което той не се е подложил. Тези обстоятелства са изрично вписани и в Наказателното постановление, противно на изложените в жалбата твърдения в обратен смисъл, поради което несъстоятелни се явяват възраженията за липса на яснота за какво и защо същият е санкциониран.

Несъстоятелни са възраженията и относно установените факти и квалифицираното по чл.23, ал.1 от ЗДвП нарушение. Според жалбоподателя пътнотранспортното произшествие е настъпило заради рязко спиране на другия водач. Разпоредбата на чл.23, ал.1 от ЗДвП в действащата към момента на деянието редакция вменява задължение на водачите, да се движат на такова разстояние от движещото се пред тях друго превозно средство, че да могат да избегнат удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Първо, рязкото спиране на другия водач не е основание за освобождаване от отговорност и второ – разпоредбата на чл. 23, ал.1 от ЗДвП се явява специална спрямо общата такава по чл.20 ал. 2 от ЗДвП, поради което позоваването на същата не представлява нарушение на материалния закон. В допълнение съдът ще отбележи, че според практиката дори е възможно едновременно извършване на двата състава.

Предвид изложеното решението на районния съд следва да бъде потвърдено като правилно.

При този изход на правния спор основателната се явява претенцията на ответника за присъждане на разноски, които на основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъдат определени в размер на 130 /сто и тридесет/ лева и възложени в тежест на касатора.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4134 от 17.11.2025 г. постановено по НАХД № 13887/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 14 състав.

ОСЪЖДА Д. А. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 /сто и тридесет/ лева или 66,47 евро за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.